

Joaquim Carbó

Conegut sobretot com a autor de literatura infantil, fa més de quaranta anys que està vinculat a «Cavall Fort», escrivint amb rigor i contribuint a renovar el públic lector amb els seus llibres

XAVIER CORTADELLAS / Castellterçol

● Les xifres són clares i contundents: un centenar llarg de llibres publicats, més d'una desena en l'últim any i mig. De *La casa sota la sorra*, setanta edicions; de *La colla dels deu*, quaranta; d'*En Felip Marlot*, vint. Escrivint només en català, pocs altres autors deuen haver arribat a vendre un milió d'exemplars; potser encara més pocs, deuen tenir tanta cura i tanta predisposició per ser amables i humils com Joaquim Carbó. Autor coixí, tal com es defineix ell mateix en *Un disset de maig*, el seu últim llibre, i tal com ens va fer saber Vicenç Pagès a la seva columna de Presència d'ara fa unes setmanes, potser sí que ho endevina quan escriu: «Sé que no constaré mai en cap canón, ni que l'establís algú de la família.» Altres escriurien o dirien en lletres més grosses o en veu més alta que pensen molt sincerament que hi tenen assegu-

rat un lloc. Temps de cànons i d'autors sublims, imprescindibles i inoblidables. Temps, però, encara més de realitats virtuals i de televisors, de mòbils i de *game boy* que afebleixen, si bé de moment no han acabat d'estrancar del tot, la base lectora que llibre a llibre, graó a graó, ajuden a construir autors força menys sublims, però força més de masses.

—«Vaig néixer a Caldes de Malavella una mica de casualitat. Bé, potser no ben bé casualitat perquè en aquell temps les criatures no naixien a les clíniques. Resulta que, com que la mare estava a Barcelona pràcticament sola amb el pare, va tornar al poble per tal que jo naixés a can Riudellots, que era com en deien de la casa dels avis, perquè ell era originari de Riudellots.»

—He llegit que li explicava contes com *El castell d'iràs i no tornaràs*. Tot plegat, deuen ser records una mica vagues.

BIOGRAFIA

Joaquim Carbó va néixer a Caldes de Malavella el 1932. Conegut sobretot com a escriptor de literatura infantil, ha publicat més de 100 llibres, 23 dels quals són per a adults. Destaquem *La casa sota la sorra*, *La colla dels deu* i *En Felip Marlot*. Ha format part del col·lectiu *Ofèlia Dracs*. Entre altres premis, ha guanyat el Víctor Català, el Joan Santamaria, el Francesc Puig i Llena i el de Literatura Catalana de la Generalitat.

—«No tant! Durant la guerra, vaig viure a Caldes. Tenia pocs anys, va ser el primer cop que vaig anar a col·legi. Ho recordo com una època bastant feliç: el pare era gran, estava en un destacament d'infermeria. Hi havia molt poca escola...»

—Cada dos per tres devia haver-hi avisos de bombardeig.

—«Sí, perquè a Cassà hi havia un camp d'aviació. Molts d'aquells records s'estan perdent: m'impresiona saber que avui molta gent jove de Caldes no té ni idea que al seu poble va haver-hi hospitals de recuperació durant la guerra i que, posteriorment, a can Prats, al Vichy Catalán i al balneari Soler, que ja no existeix, hi va haver anglesos, francesos i canadencs, i, més tard, italians. També jueus.»

—Durant la guerra?

—«Durant la II Guerra Mundial. Recordo que un vaixell estranger es va ensorrar o el van en-

sorrar a la Costa Brava i duia tot d'anglesos i de canadencs, alguns dels quals eren jueus. Van portar els supervivents a Caldes.»

—No obstant això, la seva obra és força més urbana.

—«Sí, sí. Del tot. Alguna cosa he escrit pensant en Caldes. Em sembla que a *L'operació Borinot* hi ha una escena del pantà d'en Matllo, que era on ara hi ha el que en diuen el Llac del Cigne, una urbanització. Anàvem a banyar-nos en aquell pantà, despullats. Recordo un dia que va venir un noi de Barcelona i que vam amagar-li la roba. Més tard, van començar a venir famílies que hi anaven a passejar o a fer la berenada. Ell no tenia roba i no podia sortir de l'aigua. Però en general, la prosa que escriu per a adults és realisme de claveguera.»

—Per què de claveguera?

—«Suposo que perquè em surten tots els dimonis que aguanten quan escriu per a nanos.

«QUE SI QUEDARAN ELS MEUS LLIBRES? NO HO SÉ. JO POTSER SÓC D'AQUELLS ESCRIPTORS QUE ES POSEN A LA BASE I QUE AJUDEN A FER PINYA PER TAL QUE PUGUI PUJAR L'ENXANETA»